

Abstrakt (česky)

V této práci analyzuji současné politiky paměti na základě jejich časové orientace vůči konceptu konce dějin. K této analýze využiji teorie vnímání času a sociální dimenze identity Henriho Bergsona a Jean-Paul Sartra, kterou aplikuji na práci Pierra Nory. Na druhé straně se pokusím spojit tyto filosofické koncepty s narativním přístupem Ricouera a MacIntyry. Tato teoretická část práce mi následně umožní zaměřit se na otázku politické temporality, orientované k nad-světské věčnosti, k budoucnosti či minulosti a konfrontovat tyto s hypotézou o konci dějin Francise Fukuyamy.

Politiky paměti se zde dostává zvláštního postavení. V jednom případě se mohou orientovat na minulost a konec dějin zcela odmítnout; ve druhém mohou mít ambici společnost z dějin, bolestivě přítomných v živé paměti, vyléčit, a napomoci tak konsolidaci post-historické reality. Paradoxně ovšem oba dva přístupy politik paměti umožňují dějinám práh jejich konce překročit.